

LBRIS

We know
books

CONNIE GLYNN

CRONICILE
ROSEWOOD

Printesa
sub acoperire

Traducere din limba engleză de
Mirella Acsente

LITERA
București

Există în St Ives o patiserie mică, cu ziduri albastre și zgrunțuroase, pe care se înalță arbuști stufoși de glicină. Prin vitrine se vede stratul gros de praf așternut peste suprafețele acoperite cu cearșafuri, care sclipește în aer atunci când bate soarele. Deasupra ușii se află o marchiză decolorată, vârgată ca o acadea, și o firmă pe care scrie PATEURILE DOAMNEI PUMPKIN, deși nu s-a mai făcut niciun pateu de mulți ani aici. Deasupra patiseriei se găsește un apartament cândva modest, înțesat acum cu tot felul de kitsch-uri, o încercare zadarnică a noului proprietar de a mai înfrumuseța cămăruțele anoste. Doar una dintre odăi a rămas neatinsă de noul locatar, o oază de liniște plină de amintiri.

Lottie Pumpkin locuiește la mansardă pe Bethesda Hill la numărul 12, în St Ives, împreună cu mama ei vitregă, Beady. Acolo și-a creat un sanctuar, ascuns în intimitatea mansardei, de unde se vede marea. E o cameră cu dușumea care scârțâie, pereți acoperiți cu fotografii de când era mică și cărți cu o mulțime de basme. Dar astăzi urmează să-și părăsească odaia și casa din Cornwall. Astăzi se va muta la Rosewood Hall.

- Lottie!

Vocea stridentă a lui Beady a răsunat în urechile lui Lottie, iar aceasta a încremenit în timp ce termina de împachetat.

- Da? a răspuns ea, închizând ochii strâns fără să vrea.

Mama vitregă a lui Lottie auzise mișcare și a apărut în prag. Pe față avea o mască verde cremoasă, iar părul ei roșu era ascuns sub un prosop înfășurat în jurul capului. Beady era o femeie uluitor de frumoasă, foarte atentă la înfățișarea ei. De asemenea, era mult prea tânără pentru a fi împovărată cu responsabilitatea de a avea grijă de Lottie, și era extraordinar din partea ei că alesese să-și sacrifice viața pentru copilul altcuiva, dar nu pierdea nicio ocazie să-i amintească lui Lottie ce noroc avusese cu ea.

- Am uitat complet că pleci azi! a spus ea, ca și cum ar fi fost ceva foarte amuzant în asta.

Lottie i-a zâmbit frumos, cu zâmbetul acela pe care îl exersase de o mie de ori.

- Nu-i nimic, am...

Dar Beady a întrerupt-o râzând pe înfundate.

- Adică, cum naiba am uitat? M-ai înnebunit cu școala asta - a răs din nou -, deși, dacă te primesc și pe tine, înseamnă că nu e chiar atât de prestigioasă.

Lottie s-a schimbat la față, și lui Beady i-a pierit râsul.

- Glumesc, Lottie. Nu mai pune și tu la inimă toate alea.

Lottie a continuat să zâmbească, încercând chiar să râdă, dar Beady își îndreptase privirea spre cele două valize roz de pe jos.

- Sunt cam mari. Sper că nu te aștepți să te duc eu. Asta ar fi prea de tot.

Și Beady i-a aruncat o privire jignită, ca și cum ar fi fost mult prea răbdătoare cu ea.

- Nu, e OK, a răspuns Lottie, încercând să fie cât mai drăguță cu putință.

S-o supere pe Beady era ultimul lucru pe care și-l dorea: știa cât de greu îi fusese să aibă grijă de ea după ce-i murise mama. Nu voia decât să-i facă viața mai ușoară.

- Mă duc Ollie și mama lui, a adăugat ea.

Beady a ridicat din sprânceană, nemulțumită.

- Foarte frumos din partea lor. Sper c-o să ai grijă să-i arăți mamei lui că îi ești recunoscătoare.

- Bineînțeles, a răspuns Lottie dând din cap, ceea ce pe Beady a părut să o mulțumească.

- Bine, păi, atunci...

Beady a tăcut și s-a uitat prin cameră, ca și cum atunci ar fi văzut-o prima dată. Și-a mușcat buza de jos și a privit-o din nou pe Lottie, măsurând-o din cap până-n picioare, după care a tras adânc aer în piept, de parcă s-ar fi pregătit să spună ceva.

- Ai muncit mult pentru asta... Sper să nu fii dezamăgită.

Lottie a înghițit în sec. Știa că Beady era fericită că intrase la Rosewood; asta însemna că, în sfârșit, putea avea casa numai pentru ea. Rosewood nu era doar o promisiune pe care i-o făcuse mamei sale, ci și cel mai frumos cadou pe care i-l putea face mamei pe care o avea acum.

- Mersi mult, a răspuns Lottie.

Beady a făcut un gest cu mâna, ca și cum n-avea niciun rost să vorbească despre asta.

- În fine, eu trebuie să mă duc să mă spăl pe față acum. Drum bun!

LBRIS

We know
books

CONNIE GLYNN

CRONICILE
ROSEWOOD

Printesa
cu adevarat

Traducere din limba engleză de
Mirella Acsente

LITERA

București

Lottie s-a înfiorat când a simțit podeaua de lemn a palatului vibrând sub tălpile ei. Gândul că Saskia era undeva acolo jos îi dădea fiori reci pe șira spinării la fiecare pas. Dar nu se putea gândi la asta acum. Trebuia să rămână concentrată, atentă; trebuia să fie calmă. Trebuia să se poarte ca o prințesă perfectă până când petrecerea avea să se termine, în sfârșit. Apoi putea să se întoarcă la Ellie și să termine bagajele pentru Rosewood.

În cinstea lui Lottie se organizase o serată grandioasă de ziua ei, la care fuseseră invitați reprezentanții celor mai de seamă trusturi de presă din lume. De aproape două ore stătea în picioare, zâmbind și dând mâna cu cei mai influenți oameni, toți fiind convinși că ea era adevărata prințesă a Maradovei. Din fericire, regele și regina impuseseră o regulă strictă prin care interziseseră fotografierea pentru a-i proteja identitatea și pentru a nu fi recunoscută în public. Coridorul palatului fusese împodobit cu bannere cu pietre prețioase, iar coloanele de marmură erau înfășurate cu panglici în culorile curcubeului. Pe fețele de masă dantelate se aflau îngrămădite daruri pentru prințesă, fiecare dorindu-se a-l depăși în splendoare pe cel dinaintea lui.

Lottie era îmbrăcată într-un costum maradovan tradițional, cu un brâu negru brodat care îi înconjura talia peste rochia cu mâneci lungi, de culoarea jadului.

O diademă de argint i se zărea printre bucle, un dar pe care îl primise de la mama ei de ziua sa, cu peste nouă ani în urmă. Cu peste nouă ani în urmă. Toată petrecerea asta era o păcăleală. Nu era ziua lui Lottie; ziua ei fusese cu cinci zile înainte. În ziua aceea, pe 1 septembrie, era aniversarea lui Ellie. Lottie nici măcar nu era prințesă – juca rolul prietenei sale. Iar acesta era un secret pe care niciunul dintre invitați nu trebuia să-l afle.

- Ești bine?

Jamie, aflat alături, vorbea în continuare încet, ca să-l audă doar ea. Dar lui Lottie i se pusese această întrebare de prea multe ori în ultimele săptămâni, și simțea un ghem în stomac de fiecare dată când o auzea.

- Da, sigur, a răspuns ea automat, cu ochii la o persoană care se apropia de ei. Femeia înaltă din stânga mea.

Jamie a aruncat o privire în direcția aceea.

- Olga Ulov, redactor la *Golden Sovereign*.

Femeia mai în vârstă, cu părul negru ca abanosul, îmbrăcată într-un costum de mătase impecabil, își croia drum prin mulțimea plină de culoare. Spre deosebire de toți ceilalți invitați, Jamie purta o cămașă neagră simplă și pantaloni negri, iar părul negru îi era pieptănat pe spate. Lottie încercase să-l ajute să se relaxeze, dar el rămăsese pe tot parcursul petrecerii bățos și vigilent, cercetând cu privirea încăperea, convins că ceva îngrozitor se putea petrece din nou.

Olga s-a oprit în fața lor și i-a salutat din cap.

- Prințesă Eleanor Wolfson. A rostit numele fără grabă, cu ochii mijiți, cercetând-o pe Lottie cu privirea. Îmi face o

extraordinară plăcere să te cunosc, în sfârșit, după toți anii aștia în care te-ai ferit de ochii lumii.

Lottie crezuse că n-o să se obișnuiască niciodată ca oamenii să i se adreseze cu numele altcuiva, dar acum putea răspunde ușor, cu un zâmbet. Pentru o clipă, s-a întrebat cum s-ar fi simțit Ellie în aceeași situație.

- Ă, îți mulțumesc, Olga... Nu pot decât să sper că a meritat așteptarea, a răspuns Lottie pe un ton dulce, străduindu-se să pară cât mai modestă cu putință.

Jamie a dat ușor din cap în semn de aprobare. Deși renunțaseră la lecțiile „de prințesă“, Jamie încă stătea în preajma ei pentru a se asigura că nu face vreo greșeală.

Olgăi i s-au arcuit buzele în ceva ce voia să semene cu un zâmbet, dar se uita fix în ochii lui Lottie, ca și cum ar fi încercat să-i citească gândurile. Ellie nu avusese niciodată o relație prea bună cu presa. Existaseră tot soiul de zvonuri privind motivele pentru care fusese ascunsă de ochii lumii, niciunul adevărat, însă toate dăunătoare. Era sarcina lui Lottie, ca substitut al lui Ellie, să țină departe zvonurile jucând în public rolul ei și arătându-se drept cea mai plăcută și mai modestă prințesă cu putință. Regina se gândise că o petrecere de aniversare avea să fie ocazia perfectă pentru a rezolva problemele lui Ellie cù presa. „Zâmbește și strânge mâini“, își spusese Lottie. „Cât de greu poate fi?“

Lottie nu putea decât să spered că avea să o scoată la capăt.

- Alteța Voastră... s-a auzit în spatele ei cu un „s“ prelung, ca un sâsâit. Lottie s-a întors și l-a văzut pe consilierul regelui, Simien Smirnov, stând țeapăn în poziție de drepți,

LIBRIS

We know
books

CONNIE GLYNN

CRONICILE
ROSEWOOD

Prințesa
pierdută

Traducere din limba engleză de Mirella Acsente

LITERA

București

Tot ce avea de făcut era să intre pe poartă.

- Uite-o! a strigat o voce din mulțimea care se înghesuia în jurul mașinii.

Școala se înălța în spatele porților aurite ce duceau spre Rosewood Hall, cu ferestrele sale clipind în lumina soarelui, cu coloanele de piatră sculptate cu trandafiri. Refugiul care le oferea siguranță. Dar aici, în afara lui, o mare de străini curioși se întindea ca o pată toxică.

Ziariști.

De obicei, porțile reușeau să-i țină departe, dar pe trotuarele din afara zidurilor școlii puteau umbla în voie, în lupta lor pentru exclusivitate. Totul avea un rost - iar Lottie era cel mai râvnit subiect pe care-l puteau găsi ziariștii ăștia. Până ce trecea dincolo de porțile acelea era sezon deschis de vânătoare.

Dar mai întâi trebuia să o îndepărteze pe Ellie de rechinii ăștia.

- Nikolai, a șoptit ea, strecoar-o, te rog, pe Ellie în școală. O să le distrag eu atenția.

- Dar, Lottie..., a încercat prințesa ei să protesteze, trăgându-și nasul zgomotos.

- E-n regulă, Ellie. Nu-ți face griji! Lottie i-a aruncat o privire liniștitoare. Pentru asta m-am pregătit, ți-aduci aminte?

Avuseseră de-a face cu presa după incidentul de la Conacul Tompkins, și Lottie făcuse față insistențelor ziarștilor, dar atunci îl avusesse pe consilierul regelui, Simien Smirnov, care o pregătise. El o avertizase că în cele din urmă bariera avea să se spargă, că aveau să fie avizi pentru mai mult. Și, după fețele acestor jurnaliști, acel moment venise.

- Ne vedem înăuntru, a asigurat-o Lottie pe prințesa ei, așezându-și pe față cel mai frumos zâmbet al său, și a urmărit-o pe Ellie dispărând.

În cei doi ani de când o cunoștea, Ellie nu răcise nici măcar o singură dată. Era ciudat să-i vadă pielea de un măs-liniu pal îmbujorată din cauza febrei, cearcănele adânci de sub ochi și buzele uscate și crăpate, toate afectând profund un trup de obicei atât de plin de viață.

Văzând-o pe Ellie bolnavă, Lottie se simțea tot mai înverșunată. Ea trebuia să-i preia povara de a fi prințesă pentru ca Ellie să poată juca rolul unei fete obișnuite. Doar oamenii stresați și îngrijorați se îmbolnăveau. Nu și prințesele.

Lottie era cea care trebuia să fie îngrijorată.

Când Lottie a coborât din mașină, cerul era încărcat de nori, dar un aer cald, tipic pentru o zi de vară în Marea Britanie. În jur se simțea amenințarea unei furtuni.

„Ei, haide atunci! Să se spargă!”

Lottie s-a aruncat încrezătoare în luptă.

- Au mai apărut informații despre misteriosul Leviathan?
- De ce n-ai mai ieșit în public de la incident? Ți-e frică?
- Ne poți zâmbi?

„O să fiu bună, curajoasă, de neoprit! O să fiu bună, curajoasă, de neoprit!“ Lottie și-a repetat întruna cuvintele în minte, bătând cu degetele în medalionul cu lup de la gât, apoi ridicând mâna pentru a-și potrivi diadema de pe cap.

Semiluna de opal aflată în vârful diademei s-a înălțat pentru a întâmpina soarele atunci când ea și-a ridicat bărbia curajoasă, simțind cum o străbate forța podoabei complicate de argint, amintindu-i că nu era niciodată singură, că întotdeauna avea cu ea o parte din familia ei.

A pășit calmă și încrezătoare de-a lungul șirului de reporteri. Alături de ea, acolo unde ar fi trebuit să se afle partizanul prințesei, era o gardă de corp angajată. Samuel era un tip destul de plăcut, și Lottie trebuia să-și repete întruna că nu era vina lui că Jamie nu era acolo cu ele. Pentru că Jamie afirmase foarte limpede că nu voia să vină cu ele ca să ia rezultatele de la examene.

Instinctiv, Lottie și-a strâns între degete medalionul de pe piept. Era asemănător cu cel al prințesei sale, un dar de bun venit în familia regală, care îi amintea că erau cu toții interconectați. Doar că acum Jamie rupsesse legătura dintre ei, iar ea resimțea asta ca pe o rană în adâncul inimii.

Dintr-odată, cineva a întins un microfon în fața ei, cu mâna duhnindu-i a tutun. În vreme ce reporterul repeta pe un ton agresiv întrebarea, ea îl privea lung.

- Ai aflat motivul pentru care Leviathan te urmărește, prințesă?

Lottie a tras adânc aer în piept să-și dreagă vocea.

- Nu avem nicio informație nouă. Din câte știm, Leviathan...

LBRIS

We know
books

CONNIE GLYNN

CRONICILE
ROSEWOOD

Prințesă pentru
totdeauna

Traducere din limba engleză și note de
Mirella Acsente

LITERA
București

Noaptea învăluisese Palatul Wolfson. Ornamentele și portretele care impresionau la lumina zilei așteptau ca soarele să le atingă pentru a le readuce la viață, asemenea unei prințese lovite de un blestem.

Lottie și-a mișcat degetele de la picioare, străduindu-se să îndepărteze răceala care ieșea din podeaua palatului. Era obosită din cauza diferenței de fus orar după întoarcerea din Japonia și încă se mai simțea dezorientată din cauza a tot ce se întâmplase în ultimele câteva zile, și mai ales din cauza descoperirii legate de Leviathan. Lottie încerca să stea dreaptă, concentrându-se asupra peretelui cu bijuterii cu diamante strălucitoare, în vreme ce consilierul regelui se învârtea în jurul ei în camera stacojie, ocolind otomanul de catifea violet din mijlocul încăperii.

- Asta nu merge. Simien a privit cu ochii mișiți reflexia din oglinda bogat ornamentată, în timp ce-și ținea mâinile cu pete maronii așezate hotărât pe umerii lui Lottie, răsucind-o în toate părțile pentru a vedea mai bine rochia cu mâneci bufante cu care îi ceruse să se îmbrace, deși o făcea să arate întocmai ca o budincă de căpșune. Poate că un guler înalt și niște pernițe la umeri, a sugerat el, vor echilibra gâtul ăsta *foarte* lung pe care îl expui.

Amețită de norii de parfum greu din încăperea și simțindu-se mai degrabă ca o marionetă, Lottie a lăsat sforile

sale imaginare mai moi când Simien s-a întors, în cele din urmă, la rochii, căutând printre ele ceva care să meargă cu noua coafură bob neglijentă a lui Lottie.

- Ce crezi tu că e mai bine! i-a strigat Lottie, sperând să grăbească lucrurile fără să-și trădeze nerăbdarea.

Trebuia să ajungă într-un loc anume și nu voia ca Simien să afle; n-ar fi făcut decât să se streseze și mai tare.

Nu era doar părul lui Lottie care făcea pe toată lumea să fie irascibilă; toți locuitorii palatului păreau să meargă înșiruiți pe sârmă, gata să se prăbușească în orice clipă dacă cineva doar respira prea adânc. Trecuseră cinci zile de la coșmarul din Pădurea Rose și, deși Lottie își dorea cu disperare să afle planul Leviathanului, trebuia mai întâi să se confrunte cu familia lui Ellie, ceea ce însemna că trebuia să fie cât mai prezentabilă cu putință, pentru a îndulci lovitura teribilei descoperiri pe care o făcuse.

- Cred că ar fi de dorit să evităm un scandal în presă legat de părul tău. E ultimul lucru de care avem nevoie, a șuierat Simien, țâțâind ca pentru sine.

Lottie nu și-a putut stăpâni un oftat. Avea senzația că era singura din lume care nu-și vedea părul ca pe un dezastru, și nici măcar ca pe ceva cu care să-și bată capul. O singură persoană gândea ca ea, dar se afla la sute de kilometri depărtare, în Japonia.

Gândul la Sayuri a făcut-o pe Lottie să-și amintească de fumul gazelor de eșapament de la motocicletă și de privirea pătrunzătoare și inteligentă aruncată de cei doi ochi negri ca noaptea. Gândul i-a stârnit o durere în piept, ca și cum o parte din suflet îi fusese zdrobită. Vara petrecută la Takeshin schimbase totul. Prietenii pe care și-i făcuse

în Banshee, gașca de motocicliști, Miko, Rio și Wei, și faimosul lor conducător, Demonul Roz, Sayuri cea cu păr mătăsos care devenise mai degrabă o soră pentru ea, se aflau în cealaltă parte a lumii, dar Lottie îi simțea aproape de inima ei. Nu doar școala îi lega, ci și secretele încredințate de strămoșele lor, săbiile gemene, dintre care una o salvase pe Lottie, eliberând-o.

Lottie se privea liniștită în oglindă, răsucindu-și între degete șuvițe din părul proaspăt tuns. Dar, când a atins vârfulurile ondulate, amintirea a străbătut-o asemenea unui șoc electric. Ținea din nou sabia în mână, smucind-o în sus cu hotărâre prin propriul păr, eliberându-se din strânsoarea lui Ingrid și a Leviathanului, pentru a o lua apoi la fugă, până când a simțit că o ardeau plămâni.

A lăsat mâna în jos și și-a ridicat bărbia, minunându-se de cât de mult o maturiza noua tunsoare. Ellie făcuse o treabă perfectă, părul proaspăt tăiat îi încadra fața rotundă și trandafirie, lăsându-i trupul mai ușor și dezvăluind o versiune a ei care părea mai autentică decât oricând. Singura problemă era că...

- Semeni prea mult cu adevărații tăi strămoși, a gemut Simien în spatele ei, murmurând o serie de blesteme. Avem nevoie de o Wolfson, nu de o Mayfutt.

Era de necontestat. Lottie era bucățică ruptă din alter egoul masculin al strămoșei sale Liliana Mayfutt, William Tufty, inclusiv puzderia de pistrui de pe podul nasului. De fiecare dată când îi vedea, simțea că fantomele familiei sale o priveau și așteptau ceva.

- Nu sta cocoșată! Simien a apărut din nou în spatele ei, ținând în mână o rochie galben-unt, cu umerii bufanți

LIBRIS

We know
books

CONNIE GLYNN

CRONICILE
ROSEWOOD

Ultima Prințesă

Traducere din limba engleză și note de
Mirella Acsente

LITERA
București

1

În ultimii trei ani, Lottie Pumpkin reușise să înfrângă un ucigaș letal bine antrenat, să scape din a fi răpită – și să aibă inima frântă. Nu-i rău. Și totuși, nimic – nici asasinul letal, nici cumplitul secret regal – nu se putea compara cu stinghereala pe care o simțea acum, stând așezată în biroul sufocant al firmei Finanțare Personală Anderson.

Domnul Anderson era persoana cu înfățișarea cea mai banală pe care o văzuse vreodată Lottie. Atât de banală, de fapt, încât era sigură că n-ar fi putut să-l identifice nici dacă ar fi fost singurul din încăpere.

În schimb, biroul lui era unic prin ritmicitatea dată de ticăitul unui vechi ceas cu cuc de pe perete și de clinchetul bilelor argintii ale pendulului lui Newton. Totul în acel spațiu se acompania cu penița stiloului domnului Anderson, care mângălea semnături și cifre pe teancuri întregi de documente ce păreau foarte complicate. Lottie era sigură că, dacă nu dezamorsa tensiunea, întreaga încăpere avea să explodeze cât de curând.

- Mă scuzați...

Domnul Anderson a ridicat un deget, întrerupându-o imediat.

- Un moment, te rog!

Auzindu-i tonul tăios, Lottie s-a abținut să comenteze, iar el a continuat să scrie, până când a ridicat în cele din urmă privirea și și-a împins ochelarii mai sus pe nas.

- Așa, Miss... Pumpkin?

- Da.

I-a verificat de două ori numele.

- Trebuie să recunosc, a început domnul Anderson, sunt contabil de foarte multă vreme, și pot afirma cu siguranță că n-am mai avut niciodată de-a face cu un caz atât de deosebit ca acesta. Și-a pocnit încheieturile degetelor, arătând ca și cum se pregătea să muște dintr-o friptură succulentă. Nu e vorba doar de complicatele proceduri legale privind contul din străinătate, ci și de nenumăratele bariere de securitate.

Dacă n-ar fi cunoscut situația, Lottie s-ar fi gândit că omul chiar era încântat.

- Cine ți-a deschis acest cont și-a făcut bine treaba. E imposibil să descopere cineva prea ușor cui îi aparține sau de unde provin plățile.

Lottie l-a privit, clipind, din cealaltă parte a biroului.

- Asta e un lucru bun?

Ignorându-i întrebarea, domnul Anderson a continuat:

- Acestea fiind zise, odată ce îți pot dovedi identitatea prin informațiile din scrisoarea pentru plata compensatorie pe care ai primit-o luna trecută de la curtea supremă a Maradovei, totul e foarte simplu.

- Deci?

- Deci - i-a împins repede o hârtie peste birou -, dacă semnezi asta, banii sunt ai tăi și îi poți cheltui cum vrei. Fără restricții.

- O! În condiții normale, ar fi fost o veste minunată, dar acum, tot ce simțea Lottie era groază. Ea nu se afla aici pentru bani. De fapt, sperase să aibă șansa de a vorbi cu Wolfsonii și de a-i avertiza. Undeva în lume, Claude Wolfson, potențialul rege al Maradovei, căzut în dizgrație, avea un plan îngrozitor de a se răzbuna împotriva familiei care îl lipsise de coroana ce i se cuvenea. Poate că Lottie nu știa ce formă avea să ia această răzbunare înverșunată, dar știa când plănuia el să o pună în aplicare: la Festivalul Florilor de Aur. Cu puțin timp în urmă, Lottie ar fi fost sigură că va primi o invitație; acum însă, nu putea decât să aștepte ca un câine abandonat, sperând, într-un fel jalnic, că totuși i se va permite să intre.

Lottie trebuia să o avertizeze pe Ellie și pe familia ei înainte de acel moment, ceea ce nu era imposibil, dacă n-ar fi fost blocate toate liniile de comunicație. Scrisorile erau returnate, e-mailurile nu se transmiteau, apelurile telefonice nu funcționau. Toate legăturile lui Lottie cu Maradova fuseseră cu desăvârșire întrerupte.

Probabil că îngrijorarea i se citea pe față, pentru că domnul Anderson a privit-o cu ochii mișiți.

- E ceva în neregulă, Miss Pumpkin?

Lottie a ezitat, frământându-și între degete tivul rochiei.

- Doar că... Chiar asta e tot? a întrebat, și vocea i s-a frânt. N-ar trebui să vorbesc cu cineva? Nu e nevoie să comunic cu nimeni?

- Nu, nu-ți bate capul cu așa ceva. Domnul Anderson a zâmbit. Imediat ce ajungi la vârsta majoratului în Maradova, și procedurile legale sunt finalizate, toți banii îți aparțin.